

147. TIỂU KINH GIÁO GIỚI LA-HẦU-LA (*Cūḷarāhulovāda Sutta*)¹

416. Như vậy tôi nghe.

Một thời, Thế Tôn ở Sāvatti (Xá-vệ), Jetavana (Kỳ-đà Lâm), tại tinh xá ông Anāthapiṇḍika (Cấp Cô Độc). Rồi Thế Tôn trong khi nhân tịnh độc cư, khởi lên tư niệm sau đây: “Đã thuần thực là những pháp² đưa đến giải thoát cho Rāhula. Vậy Ta hãy huấn luyện Rāhula hơn nữa trong sự đoạn tận các lậu hoặc.” Rồi Thế Tôn vào buổi sáng đắp y, cầm y bát, đi vào Sāvatti để khát thực. Sau khi đi khát thực ở Sāvatti, sau buổi ăn, trên con đường trở về, Thế Tôn cho gọi Tôn giả Rāhula và nói:

– Này Rāhula, hãy cầm tọa cụ, chúng ta sẽ đi đến Andhavana³ để nghỉ ban ngày!

– Thừa vâng, bạch Thế Tôn.

Tôn giả Rāhula vâng đáp Thế Tôn, cầm lấy tọa cụ và đi theo sau lưng Thế Tôn.

Lúc bấy giờ, hàng ngàn chư thiên đi theo Thế Tôn và nghĩ rằng: “Hôm nay, Thế Tôn sẽ huấn luyện cho Tôn giả Rāhula hơn nữa trong sự đoạn tận các lậu hoặc.”

Rồi Thế Tôn đi sâu vào Andhavana và ngồi xuống trên chỗ đã soạn sẵn dưới một gốc cây. Tôn giả Rāhula đánh lễ Thế Tôn rồi ngồi xuống một bên. Thế Tôn nói với Tôn giả Rāhula đang ngồi một bên:

417. – Này Rāhula, ông nghĩ thế nào? Con mắt là thường hay vô thường?

– Bạch Thế Tôn, là vô thường.

– Cái gì vô thường là khổ hay lạc?

– Bạch Thế Tôn, là khổ.

– Cái gì vô thường, khổ, chịu sự biến hoại, thời có hợp lý chăng khi quán cái ấy: “Cái này là của tôi, cái này là tôi, cái này là tự ngã của tôi”?

– Thừa không vậy, bạch Thế Tôn.

– Này Rāhula, ông nghĩ thế nào? Sắc là thường hay vô thường?

¹ Xem S. II. 244-47; IV. 105, *Rāhulovāda Sutta*. Tham chiếu: *Tap. 雜* (T.02. 0099.200. 0051a15).

² *Dhammā*. Có 15 pháp, tức là 5 căn (tín, tấn, niệm, định, tuệ) được thanh tịnh theo 3 cách. Xem *MA*. V. 98.

³ *Andhavana*. Xem *BD*. II. 36, n. 3.

– Bạch Thế Tôn, là vô thường.

– Cái gì vô thường là khô hay lạc?

– Bạch Thế Tôn, là khô.

– Cái gì vô thường, khô, chịu sự biến hoại, thời có hợp lý chẳng khi quán cái ấy: “Cái này là của tôi, cái này là tôi, cái này là tự ngã của tôi”?

– Thừa không vậy, bạch Thế Tôn.

– Nay Rāhula, ông nghĩ thế nào? Nhãn thức là thường hay vô thường?

– Bạch Thế Tôn, là vô thường.

– Cái gì vô thường là khô hay lạc?

– Bạch Thế Tôn, là khô.

– Cái gì vô thường, khô, chịu sự biến hoại, thời có hợp lý chẳng khi quán cái ấy: “Cái này là của tôi, cái này là tôi, cái này là tự ngã của tôi”?

– Thừa không vậy, bạch Thế Tôn.

– Nay Rāhula, ông nghĩ thế nào? Nhãn xúc là thường hay vô thường?

– Bạch Thế Tôn, là vô thường.

... (như trên)...

– Thừa không vậy, bạch Thế Tôn.

– Nay Rāhula, ông nghĩ thế nào? Do duyên nhãn xúc này, được khởi lên thọ, tưởng, hành, thức; pháp được khởi lên ấy là thường hay vô thường?

– Bạch Thế Tôn, là vô thường.

... (như trên)...

– Thừa không vậy, bạch Thế Tôn.

418. – Nay Rāhula, ông nghĩ thế nào? Tai là thường hay vô thường?

– Bạch Thế Tôn, là vô thường.

... (như trên)...

– Mũi là thường hay vô thường?... (như trên). Lưỡi là thường hay vô thường?... (như trên). Thân là thường hay vô thường?... (như trên). Ý là thường hay vô thường?

– Bạch Thế Tôn, là vô thường.

... (như trên)...

– Thừa không vậy, bạch Thế Tôn.

– Nay Rāhula, ông nghĩ thế nào? Pháp là thường hay vô thường?

... (như trên)...

– Thừa không vậy, bạch Thế Tôn.

– Nay Rāhula, ông nghĩ thế nào? Ý thức là thường hay vô thường?

... (như trên)...

– Thưa không vậy, bạch Thế Tôn.

– Nay Rāhula, ông nghĩ thế nào? Ý xúc là thường hay vô thường?

... (như trên)...

– Thưa không vậy, bạch Thế Tôn.

– Nay Rāhula, ông nghĩ thế nào? Do duyên ý xúc này, được khởi lên thọ, tưởng, hành, thức; các pháp [được khởi lên] ấy là thường hay vô thường?

– Bạch Thế Tôn, là vô thường.

... (như trên)...

– Thưa không vậy, bạch Thế Tôn.

419. – Nay Rāhula, do thấy vậy, vị đa văn Thánh đệ tử yếm ly con mắt, yếm ly các sắc, yếm ly nhãn thức, yếm ly nhãn xúc; do duyên nhãn xúc này, được khởi lên thọ, tưởng, hành, thức. Vị ấy yếm ly pháp [được khởi lên] ấy. Vị ấy yếm ly tai, yếm ly các tiếng... yếm ly mũi, yếm ly các hương... yếm ly lưỡi, yếm ly các vị... yếm ly thân, yếm ly các xúc... yếm ly ý, yếm ly các pháp, yếm ly ý thức, yếm ly ý xúc; do duyên ý xúc này, được khởi lên thọ, tưởng, hành, thức. Vị ấy yếm ly các pháp [được khởi lên] ấy. Do yếm ly, vị ấy ly tham; do ly tham, vị ấy giải thoát. Trong sự giải thoát là sự hiểu biết: “Ta đã được giải thoát.” Và vị ấy biết: “Sanh đã tận, Phạm hạnh đã thành, các việc nên làm đã làm, không còn trở lui trạng thái này nữa.”

Thế Tôn thuyết giảng như vậy, Tôn giả Rāhula, hoan hỷ tín thọ lời Thế Tôn dạy. Trong khi sự thuyết giảng này được nói lên, tâm của Tôn giả Rāhula được giải thoát khỏi các lậu hoặc,⁴ không có chấp thủ. Và đối với hàng ngàn chư thiên ấy, được khởi lên Pháp nhãn ly trần vô cấu: “Phàm cái gì được khởi lên, tất cả đều bị diệt tận.”

⁴ MA. V. 99 viết rằng *Kinh Upāli* và *Kinh Dīghanakha* chỉ nói Đạo thứ nhất; *Kinh Brahmāyu* nói đến ba Quả; ở đây nói đến bốn Đạo và bốn Quả, cho một số chư thiên là bậc Dự Lưu, Nhất Lai, Bất Lai và một số vị đã đoạn tận các lậu hoặc.

